

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/155/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319201573
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5319201573.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: Mgr. Ing. U. J., LL.M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. R. U. XXXX/XX, S., právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Zahoráková & Partners, s.r.o., so sídlom Ventúrska 1, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/34/2019-198 zo dňa 24. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 15.000 eur.

2. Primárne súd prvej inštancie uviedol, že z podanej žaloby nebolo úplne zrejmé, či predmetom sporu je nezákonné rozhodnutie (rozsudok tamojšieho súdu č.k. 4C/4/2011-429 zo dňa 15.12.2015) alebo nesprávny úradný postup súdu v predmetnom konaní (4C/4/2011). Ani na výzvu súdu na odstránenie väd žaloby žalobca nekonkretizoval, z akého dôvodu žalobu podal. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní v danej spojitosti uviedla, že v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ako i v samotnej žalobe poukazovali na nezákonný rozsudok OS Čadca, na pojednávaní však tvrdila, že v danej veci ide o nesprávny úradný postup a keďže súd pozná právo, právna kvalifikácia je výlučne na jeho rozhodnutí.

3. Okresný súd tu konštatoval, že žalobca skutočne argumentoval v žalobe predovšetkým a pri predbežnom prerokovaní nároku výlučne s poukazom na nezákonné rozhodnutie, preto (súd) ustálil, že relevantným právnym titulom je práve nezákonné rozhodnutie. Pokiaľ sa aj právna zástupkyňa žalobcu účelovo snažila počas výsluchu zmeniť právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku na nesprávny úradný postup, zmena právnej kvalifikácie nie je podstatná, nakoľko v zmysle judikatúry na nezákonnom úradnom postupe nemožno postaviť nezákonné rozhodnutie. Súd prvej inštancie podporne odkázal na závery uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I.US/327/2018 zo dňa 19.09.2018, v zmysle ktorých nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím pohlcuje nesprávny úradný postup jemu predchádzajúci. Inými slovami, na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť, t.j. na nesprávnom a nezákonnom úradnom postupe nie je možné postaviť zákonné rozhodnutie. Ak je nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím, tak toto rozhodnutie nie je možné považovať za zákonné a teda by nebolo možné ponechať ho bez povšimnutia a domáhať sa nároku na náhradu škody len z titulu jemu predchádzajúceho nesprávneho postupu, pretože by tým bol nastolený neúnosný a nezákonný stav,

keď by postupom orgánu verejnej moci poškodený subjekt síce akceptoval a riadil sa z nezákonného postupu zideným rozhodnutím, avšak súčasne by spochybňoval zákonnosť jemu predchádzajúcemu postupu. Zhromažďovanie a hodnotenie podkladov, ich právne posudzovanie a podobne, predstavujú činnosti, ktoré priamo smerujú k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia a prípadné nesprávnosti, či vady tohto postupu, nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím, t.j. v prípade, že nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci konajúceho v mene štátu sa odzrkadlí v jeho rozhodnutí, tak v takomto prípade sa možno domáhať nároku na náhradu škody spôsobenej takouto činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia, ktorým bol celý tento nesprávny úradný postup zisťovania predpokladov na jeho vydanie zavŕšený a nie z titulu nesprávneho úradného postupu.

4.Súd prvej inštancie uzavrel, že v okolnostiach danej veci môže ísť len o nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým bol celý žalobcom namietaný nesprávny úradný postup zisťovania predpokladov na jeho vydanie zavŕšený. Súd však v danom prípade nezistil ani nezákonné rozhodnutie, ani nesprávny úradný postup.

5.1.V ďalšej časti okresný súd podrobne opísal chronológiu rozhodovania súdov vo veci vedenej pod sp. zn. 4C/4/2011 a zdôraznil, že konajúca sudkyňa okresného súdu riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu žalobu rozsudkom (v poradí druhým) č.k. 4C/4/2011-429 zo dňa 15.12.2015 zamietla v celom rozsahu. Na odvolanie žalobcu krajský súd zrušil predmetný rozsudok uznesením č.k. 10 Co/151/2016-514 zo dňa 29.09.2016 a konštatoval, že súd prvej inštancie nemal inú možnosť, než riadiť sa úvahou iného senátu odvolacieho súdu o tom, že „podpísanie zmluvy o pôžičke s textom, podľa ktorého deň podpisania je zároveň potvrdením prevzatia pôžičky, s ohľadom na skutkový stav súdnej veci, nie je dôkazom o reálnom odovzdaní predmetu pôžičky“. S uvedeným záverom sa nový senát odvolacieho súdu nestotožnil, naopak, podpis zmluvy o pôžičke s uvedeným textom považoval za významný dôkaz o prevzatí predmetu pôžičky. V poradí tretím rozsudkom č.k. 4C/4/2011-660 zo dňa 06.04.2017 okresný súd (rešpektujúc závery odvolacieho súdu) žalobe vyhovel a krajský súd rozsudok potvrdil ako vecne správny rozsudkom č.k. 10Co/303/2017-705 zo dňa 28.02.2018.

5.2.Podľa súdu prvej inštancie, aj keď sa právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní snažila poukazovať na nesprávny postup sudkyne JUDr. Plichtíkovej v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/4/2011, k takémuto nesprávnemu úradnému postupu zo strany sudkyne nedošlo, nakoľko táto sa len riadila záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v uznesení KS Žilina č.k. 8Co/376/2012-157 zo dňa 15.04.2017, v zmysle ktorého vykonávala jednotlivé dôkazy. K zrušeniu prvoinštančného rozsudku pritom nedošlo pre nezákonný úradný postup okresného súdu, ale pre iný právny názor odvolacieho súdu, než mal pôvodný senát odvolacieho súdu. Navyše, konajúca sudkyňa už v prvom rozsudku vyhovel žalobe a zaviazala žalovaného zaplatiť istinu 3.000 eur spolu s príslušenstvom, t.j rozhodla identicky ako bolo v konečno dôsledku potvrdené rozsudkom krajského súdu.

6.Napokon, pokiaľ žalobca za nezákonné rozhodnutie označil rozsudok OS Čadca č.k. 4C/4/2011-429 zo dňa 15.12.2015, nie je podľa okresného súdu naplnený hneď prvý zákonný predpoklad a to existencia právneho titulu, nakoľko uvedené rozhodnutie v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nikdy nenadobudlo právoplatnosť, keďže bolo zrušené uznesením odvolacieho súdu (č.k. 10Co/151/2016-514 zo dňa 29.9.2016). Nie je teda naplnený predpoklad existencie právneho titulu ako základu uplatneného nároku. V nadväznosti na neexistenciu právneho titulu je možnosť vzniku škody vylúčená.

7.Okresný súd zhrnul, že žalobca žiadnym spôsobom neodôvodnil ani výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, z uvedených dôvodov zamietol návrh na výsluch žalobcu. Keďže nie sú splnené prvé dva predpoklady zodpovednosti za škodu, t.j. neexistencia právneho titulu a škody, je jednoznačné, že príčinná súvislosť v danom prípade nemôže prichádzať ani do úvahy.

8.O trovách konania súd rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ako procesne úspešnej, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Pojmovo vymedzil inštitútu nesprávneho úradného postupu a zdôraznil, že z takto zadefinovaných hľadísk Okresný súd Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/4/2011 pristupoval neprípustným spôsobom, najmä keď prekvapivo a svojvoľne bez toho, aby mal vyšetrovaciu právomoc vykonal

dokazovanie nad rámec predmetu sporu a tieto zistenia, hoci aj nesprávne a nijako netýkajúce sa predmetu konania zahrnul do odôvodnenia nezákonného rozsudku bez toho, aby takéto zistenia odôvodňovali výrok jeho rozhodnutia.

11. Okresný súd Čadca sa tak voči žalobcovi správal nepatrične, „prefíkane“, „špekulatívne“, „lišiacky“, keď zjavne nesledoval cieľ odôvodniť výrokovú časť svojho nezákonného rozsudku, ale naopak zverejniť tvrdenia, zistenia, skutočnosti a vytvoril tak predpoklad ich ďalšieho šírenia, ktoré s predmetom sporu nijako nesúviseli. V tomto smere neobstojí podľa žalobcu argumentácia súdu prvej inštancie o tom, že Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 8Co/376/2012 - 127 zo dňa 15.04.2013 mal zaviazať okresný súd, aby vykonal rozsiahle dokazovanie a prešetrovanie skutkov a vyjadrovanie úsudkov, ktoré s predmetom sporu nijako nesúviseli, konkrétne svojvoľnú (bez akéhokoľvek návrhu sporovej strany a bez toho, aby odvolací súd nariadil takéto dokazovanie) lustráciu a pripojenie nesúvisiacich súdnych spisov, svojvoľný dopyt na OR PZ v Leviciach za účelom zisťovania okolností poskytnutia pôžičky Y. Y. (veriteľ nebol žalobca, odporca nebol žiadnym účastníkom) a na základe takto svojvoľne pripojených spisov v rozpore so skutočným stavom veci a bez opory vo vykonanom dokazovaní prezentoval nezákonné skutkové závery, konštatovania, obvinenia a procesnú obranu žalobcu pri uplatňovaní jeho procesných práv, ktoré mu vyplývajú z osobitných právnych predpisov vyhodnotil ako vyhrážanie sa, zastrašovanie, manipuláciu a ako snahu o zmarenie práva odporcu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky voči sudkyňi JUDr. Anne Plichtíkovej, pričom trestné oznámenie podané sudkyňou voči žalobcovi bolo odmietnuté .

12. Podľa odvolateľa je zrejmé, že takéto excesné správanie Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/4/2011 nie je možné považovať za naplnenie pokynov Krajského súdu v Žiline formulované v uznesení sp. zn. 8Co/376/2012-157, ktoré spočívali len v tom, aby súd zameral dokazovanie na to, či došlo k reálnemu odovzdaniu pôžičky, či žalobca disponoval finančnými prostriedkami ku dňu poskytnutia pôžičky a či dlžník bol odkázaný na peňažnú pôžičku. Excesné konanie pri nezákonnom rozhodnutí je potrebné vidieť v tom, že takéto konanie mu neumožňovali procesné pravidlá platné v čase vydávania nezákonného rozhodnutia. Okresný súd Čadca nesprávne aplikoval ustanovenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako veci právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ V tomto smere žalobca poukazuje na to, že to, či a akým spôsobom uplatňujú svoju súdnu moc v štáte má významné dôsledky na každodenný život každej jednej osoby žijúcej na území Slovenskej republiky. Práve rozhodovacia činnosť súdu je činnosťou, ktorá ovplyvňuje kvalitu právneho poriadku, úroveň ochrany prirodzených práv a slobôd človeka a občana v štáte, charakter samotného štátu a v neposlednom rade aj existujúci politický a ekonomický systém krajiny a táto sama o sebe nemôže byť známky nejednotnosti, neústavnosti a už vôbec nesmie popierať princíp právnej istoty, tak ako je to v prípade Okresného súdu Čadca.

13. Opísané konanie Okresného súdu Čadca je podľa žalobcu potrebné považovať za činnosť, ktorá má povahu nesprávneho úradného postupu. Ako vyplýva z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: „K nesprávne úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci jeho rozhodovacej činnosti.“ V prípade nesprávneho úradného postupu v zásade nie je potrebné rozhodnutie štátneho orgánu v akejkoľvek podobe, ktoré by konštatovalo, že došlo k nesprávne úradnému postupu, nakoľko: „V spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prijatie zákona č. 412/2012 Z.z. na tomto pravidle nič nezmenilo.“ Existencia nesprávneho úradného postupu je predpokladom skúmania príčinnej súvislosti (kauzálneho nexusu) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, ktorá žalobcovi vznikla. Je zrejmé, že práve nesprávny úradný postup Okresného súdu Čadca (orgánu verejnej moci) spočívajúci v odôvodňovaní svojho rozsudku argumentami, skutočnosťami a tvrdeniami, ktoré nemali žiadny vecný súvis s prejednávanou vecou, je príčinou vzniku škody na strane žalobcu. Ide o vzťah príčiny a následku. Nebyť nesprávneho úradného postupu, žalobcovi by nevznikla nemajetková ujma. S ohľadom na to, že súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade nebol naplnený prvý predpoklad pre uplatňovanie náhrady škody, nepripustil ani ďalšie dokazovanie, ktoré by smerovalo k preukázaniu vzniku nemajetkovej ujmy, a to výsluchom samotného žalobcu a ním navrhovaných svedkov, čím zásadným spôsobom porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

14. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

15. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitímovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

16. Opodstatnene súd prvej inštancie východiskovo poukázal na vnútorne rozpornú/protirečivú povahu žalobcom predloženej žaloby, ktorá neumožňovala jednoznačne ustáliť právny titul uplatňovaného nároku, t.j., či ide o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím (skutkové tvrdenia prezentované v žalobe a návrhu na predbežné prerokovanie nároku, resp. i samotné označenia týchto procesných úkonov sa v rôznom rozsahu vzťahovali k obidvom označeným právnym inštitútom). Opísaná charakteristika je príznačná pre prístup žalobcu v priebehu celého konania, keď svoju argumentáciu prispôboval „vývoju procesu“.

17. V kontexte uvedeného je potrebné vnímať záver (za štandardných okolností/žalôb nie úplne obvyklý) okresného súdu, ktorý bol „donútený“ vyhodnotiť/konštatovať, že v okolnostiach súdnej veci nezistil ani nezákonné rozhodnutie, ani nesprávny úradný postup.

18. Aktuálne, t.j. v štádiu tohto odvolacieho konania, už žalobca/odvolateľ svoju argumentáciu orientuje výlučne na preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu.

19. V tejto spojitosti sa odvolací súd stotožnil s určujúcou úvahou súdu prvej inštancie (bod 3 tohto odôvodnenia), v zmysle ktorej (úvahy), pokiaľ je tvrdný nesprávny úradný postup zavŕšený rozhodnutím, nie je možné domáhať sa nároku na náhradu škody z titulu jemu predchádzajúceho nesprávneho postupu, pretože by tým bol nastolený neúnosný a nezákonný stav, keď by postupom orgánu verejnej moci poškodený subjekt síce akceptoval a riadil sa z nezákonného postupu zideným rozhodnutím, avšak súčasne by sponchyboval zákonnosť jemu predchádzajúceho postupu. Inými slovami, v prípade, že sa nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci konajúceho v mene štátu odzrkadlí v jeho rozhodnutí, je daná možnosť domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej takouto činnosťou orgánu verejnej moci len z titulu jeho nezákonného rozhodnutia, ktorým bol celý tento nesprávny úradný postup zisťovania predpokladov na jeho vydanie zavŕšený a nie z titulu nesprávneho úradného postupu.

20. Uvedené zodpovedá relevantnému skutkovému stavu v posudzovanej veci, kde jednotlivé okolnosti v postupe súdu namiatané/vytykávané žalobcom boli (museli byť) v konečnom dôsledku konzumované rozhodnutím súdu. Nemožno totiž v špecifikách súdnej veci prehliadať, že k zrušeniu rozsudku OS Čadca č.k. 4C/4/2011-429 zo dňa 15.12.2015 došlo (uznesením odvolacieho súdu č.k. 10Co/151/2016-514 zo dňa 29.9.2016) práve a len z dôvodu, že sa okresný súd riadil (musel riadiť) skorším pokynom/usmernením (podľa ktorého podpísaná zmluva o pôžičke nie je relevantným dôkazom) iného senátu odvolacieho súdu (s ktorým záverom sa aktuálne konajúci senát krajského súdu nestotožnil). Žiadna z okolností, ktoré žalobca v tejto žalobe taxatívne vypočítava ako dôvody vzniku ujmy, teda nebola odvolacím súdom okresnému súdu vytknutá. Naopak, v bode 22 odôvodnenia vyššie označeného uznesenia krajský súd uviedol (okrem iného), že okresný súd „musí vykonať konkrétnejšie dokazovanie ohľadne ďalších súdnych konaní vedených žalobcom“ (vyššieho množstva žalobcom poskytovaných finančných pôžičiek, okresný súd lustráciou zistil cca 90 súdnych sporov týkajúcich sa žalobcu), nakoľko jeho činnosť vykazuje znaky konania v rozpore s právom, pričom súčasne na základe zistení z takéhoto (ďalšieho) dokazovania uložil okresnému súdu úlohu zadefinovať, v čom spočíva ziskovosť (napr. navyšovanie trov právneho zastúpenia pri opakovanom uplatňovaní úrokov z omeškania v oddelených konaniach), resp. nelegálnosť (napr. vyhýbanie sa zákonným/daňovým povinnostiam súvisiacim s legálnym poskytovaním pôžičiek, obchádzanie spotrebiteľskej ochrany garantovanej pri licencovanom poskytovaní pôžičiek) konania žalobcu a v bode 23 predmetného odôvodnenia konštatoval, že dotknuté okolnosti nie sú dôvodom na vylúčenie zákonnej sudkyne, keďže spočívajú v postupe v súdnom konaní. Už len z tejto okolnosti (t.j., že odvolací súd žiadal ešte širší rozsah dokazovania, než dovtedy vykonal okresný súd) je evidentné, že postup zákonnej sudkyne (vo veci vedenej pod sp. zn. 4C/4/2011) nepredstavuje exces z rámca vymedzeného relevantnou procesnou normou. Žalobca navyše prehliada rozdiel medzi aktuálne („vyššie“) nastavenou úrovňou kontradiktórnosti súdneho procesu (§ 185 CSP) v porovnaní s normou účinnou (§ 120 ods. 1 veta tretia OSP) v čase namiataného postupu okresného súdu, ktorá (norma) umožňovala súdu vykonať

dokazovanie aj nad rámec dôkazných návrhov účastníkov konania (v zmysle vtedajšej terminológie). V žiadnom prípade preto nie je možné hovoriť o „svojvoľnej“ lustrácii spisov a „svojvoľnom“ pripájaní spisov, ako to podsúva žalobca. Súčasne obsahu spisu zodpovedá i tvrdenie okresného súdu, že aj v uznesení (prvom zrušujúcom) odvolacieho súdu č.k. 8Co/376/2021-157 zo dňa 15.4.2012 (ktoré predchádzalo vydanie žalobcom namietaného) je obsiahnutý jednoznačný pokyn odvolacieho súdu na doplnenie dokazovania zo strany okresného súdu (ktoré doplnenie žalobca hodnotí ako nesprávny úradný postup). 21.Predovšetkým je však z určujúceho hľadiska potrebné zdôrazniť, že po zrušení žalobcom akcentovaného rozsudku (OS Čadca č.k. 4C/4/2011-429 zo dňa 15.12.2015) okresný súd opätovne vo veci meritorne rozhodol (rozsudok č.k. 4C/4/2011-660 zo dňa 6.4.2017, právoplatný 28.3.2018, ktorým vyhovel žalobe žalobcu), riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, preto je dôvodným určujúci záver súdu prvej inštancie o konzumovaní vytykánych nedostatkov postupu súdu konečným rozhodnutím, t.j. (resp.) o absencii právneho titulu (ako primárneho zákonného predpokladu) - nesprávneho úradného postupu - vo vzťahu k uplatnenému nároku (viď bod 19 tohto odôvodnenia). Nadväzne je bezpredmetným vyjadrovať sa k (svojim rozsahom) podstatnej časti odvolania, predstavujúcej opis/výpočet jednotlivých foriem/prejavov, v ktorých žalobca/odvolateľ videl takýto/údajný nesprávny úradný postup okresného súdu.

22.Odhliadnuc od konštatovaného, „netradičná“ skutková konštrukcia dotknutej žaloby umožňuje vysloviť kvalifikovanú pochybnosť aj o ďalších zložkách daného zodpovednostného vzťahu, t.j. o vzniku ujmy, resp. o existencii príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom a ujmom na strane žalobcu. Je totiž primárne obtiažne predstaviteľné (až vylúčené) založenie ujmy (na cti sporovej strany) konaním súdu spočívajúcim v pripojení (iných/ďalších) súdnych spisov v konaní (ako to uplatňuje žalobca). Pokiaľ následne okresný súd z pripojených spisov opíše tam uvedené skutočnosti, ide o prezentáciu faktov vyplývajúcich z úradných listín (opäť absentuje právny základ difamačného konania). Napokon, ak žalobca namieta okresným súdom vykonané hodnotenie skutočností vyplývajúcich z predmetných spisov, uvedené (prípadná nesprávnosť takéhoto hodnotenia) môže/má byť predmetom odvolacích námietok v rámci konania o príslušnom opravnom prostriedku. Právne neudržateľnou je predstava, že subjektívny nesúhlas s procesným postupom súdu a jeho skutkovými závermi bez ďalšieho spôsobuje ujmu na cti sporovej strany.

23.Opísané vo svojom súhrne viedlo k potvrdeniu napadnutého rozsudku okresného súdu vo výroku vo veci samej.

24. Potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritornej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, následne zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval určujúcu zásadu úspechu v spore.

25. O nároku na trovy odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vznikla povinnosť nahradiť protistrane odvolacie trovy v plnom rozsahu. Žalovanej však v súvislosti s predmetným odvolacím konaním nevznikli žiadne trovy, preto odvolací súd súhrnným výrokom nepriznal žiadnej zo sporových strán dotknutý procesný nárok.

26.Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.